

Dr. Lenkovics Mária

LILIOM

Korán indult otthonról. Hajlamos volt a késésre, de tudta, hogy most nem teheti meg. Március eleje volt. Biztatóan tava-szodott, de azért fázós volt a reggel. Felhős, borongós március nyolcadika. Nemzetközi nőnap, jutott eszébe. Már gyerekként sem szerette ezt az ünnepnek nevezett valamit, mesterkéltnek találta, az iskolában kötelezően megkapott köszöntéssel és a szerencsétlen kis hóvirágokkal együtt. Most valahogy mégis helyénvalónak gondolta, hogy éppen nőnap van, úgy érezte, ma igazán szüksége van arra, amit női léleknek szoktak hívni.

Nyitásra meg is érkezett. Látogatók még nem voltak, csak az árusok bontogatták bódéikat a szemerkélő esőben. Végig-járt köztük, nézegette a nagybaniról frissen hozott virágokat, töprengett, hogy mit válasszon. Meglátta a liliumot. Szent Imre herceg virága jó lesz, gondolta. A fiatalok védőszentje, aki maga is fiatalon halt meg. Vett egy szálát, és gyorsan tovább-indult. Időben oda kell érnie, hiszen csak ő jön. Ha nem lesz ott pontban kilenckor, még azt hiszik, senki nem jött Lacikához, és elviszik anélkül, hogy bárki elkísérné. Ezeket a közpénzből fizetett temetésekkel reggel gyorsan el kell intézni, hogy aztán jöhessenek a szép ünnepélyesek, sok virággal és sok gyászoló-val. Megtalálta a ravatalozót, ami előtt a kisfiú neve volt kiírva. Itt nem volt senki.

Belépett, letette a virágot az urna elé, és elkezdett egy ró-zsafüvért. Még volt idő kilencig.

– Ön a hozzátartozó? – szólította meg egy fekete köpenyt viselő férfi.

– Igen – felelte az egyszerűség kedvéért. Pedig Lacika mostanáig nem tartozott hozzá. Senki máshoz sem tartozott. Betegen született, az anyjának nem kellett, a nevelőszülő pár év után nem bírta el, egy egészségügyi otthon rácsos ágyában teltek a napjai. Kapcsolatuk nem lehetett, a gyógyszerektől kigömbölyödött, álmatag fiúcska szinte mindig aludt. De ha ébren volt, akkor sem rá nézett, hanem csak úgy valahová, valamerre. Nem lehetett kitalálni, mit lát a világból. Az ápolók ápolták, ő látogatta, mivel a gyámja volt. Munkaköri kö-telesség. De ez most más. A gyámság Lacika váratlan halálá-val megszűnt. Nem volt, aki eltemesse, így végre tehetett érte

valamit. Eljött, mint anya, az igazi helyett. Most már volt kö-zük egymáshoz.

– Igen, a hozzátartozója vagyok – erősítette meg. Átvette a hamvasztási igazolást, elolvasta. A Budapesti Temetkezési In-tézet Zrt. igazolta, hogy „K. L. hamvasztása 2018. február 22. napján 21 órakor szabályosan megtörtént.” A szeme megakadt a dátumon. Lacika előző nap lett volna tizenhárom éves. „Em-lékét nyilvántartásunkban a 180 524 számon őrizzük.” Boldog volt, hogy eljött. Mert az nem lehet, hogy valakinek csak egy nyilvántartás őrizze az emlékét.

Közben kilenc óra lett, egy másik feketeköpenyes feltette az urnát és a virágot az elektromos temetői autóra.

– Üljön ide mellém, hamarabb odaérünk – ajánlotta fel neki a sofőr.

– Nem, köszönöm – hárította el udvariasan. Hogy is nézne ki, hiszen azért jött, hogy elkísérje a kisfiút, nem azért, hogy előtte ülve kényelmesen autózzasson a temetőben.

– De messzire megyünk – próbálkozott tovább a sofőr.

– Nem baj – felelte, és elindultak. Az autó gurult az urná-val, ő mögötte lépdelt, és bár az üvegben csak a saját esernyős alakját látta tükröződni, tudta, hogy nincs egyedül. „Amit egy-nek tesztek a legkisebbek közül, azt nekem teszitek” – hallotta valahonnan belülről.

Sokáig mentek. A köztemetetteknek a temető hátsó részé-ben, a kerítés mellett jutott hely. Közben elállt az eső, a ma-darak megszólaltak az öreg fák kopasz ágai között. Mire az urnafalhoz értek, kicsit még a nap is előmerészkedett. A fekete-köpenyes tette a dolgát, a kis fehér doboz és a fehér virág be-került a kijelölt szekrénybe, malterozás, illesztés, ennyi, kész. Az autó elgurult, ő még maradt egy darabig.

Este templomba ment, szentségimádásra. A nagyobbik fia szervezte a társaival, a csendek között énekeltek, felolvas-tak. Az ő fia is olvasott. A történet a feltétel nélküli, soha el nem múló szülői szeretetről szólt. Hallgatta, nézte őt. Okos, vagány, egészséges fiú. Nemrég múlt tizenkettő. A templom faláról szentek figyelik. Köztük Imre herceg. Kezében lilium.

Forrás: SolStoc/Stock